

ROMÂNIA
ÎN ALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Decizia nr.1935

Dosar nr.8167/2/2009

Ședința publică de la 31 martie 2011

Președinte:	Simona Marcu	- Judecător
	Ioana Iacob	- Judecător
	Gabriela Bogasiu	- Judecător
	Aurel Segărceanu	- Magistrat asistent

&&&

La data de 25 martie 2011, s-a luat în examinare recursul declarat de pârâtul Șerban Ioan Radu împotriva sentinței nr.2115 din 4 mai 2010 a Curții de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Dezbaterile au fost consemnate în încheierea cu data de 25 martie 2011 iar pronunțarea deciziei s-a amânat la data de 31 martie 2011, când s-au decis următoarele:

ÎN ALTA CURTE

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

I. Circumstanțele cauzei

1. Hotărârea primei instanțe

Prin sentința nr.2115 din 4 mai 2010, Curtea de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a admis acțiunea formulată de reclamantul Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, în contradicție cu pârâtul Șerban Ioan Radu, și a constatat calitatea de colaborator al Securității a pârâtului.

Pentru a pronunța această sentință, instanța de fond apreciat că activitatea pe care pârâtul a desfășurat-o se circumscrie definiției date de legiuitor noțiunii de colaborator al Securității, prin art.2 lit.b) din O.U.G. nr.24/2008, reținând, în esență, următoarele:

Din conținutul angajamentului din 24.03.1983 (fila 20 dosar) reiese că pârâtul a acceptat colaborarea în secret cu organe ale Securității statului în sensul punerii la dispoziție a biroului administrației blocului aflat în folosința sa pentru rezolvarea de către organele fostei Securități a unor probleme specifice muncii acestora, cu consemnarea păstrării confidențialității acestui angajament.

Numele conspirativ al pârâtului era acela de „Soare”, existând în dosarul ce purta chiar acest nume, atât aprecieri pozitive ale organelor fostei Securități la adresa pârâtului, dar și schițe ale spațiului pus la dispoziția acestora de către pârât.

Reține prima instanță că, din probele administrate în cauză de reclamant, respectiv angajamentul semnat de către pârât la 24.03.1983 și notele și rapoartele ofițerilor de Securitate depuse la dosar, reiese că prima condiție impusă de dispozițiile legale, anume aceea de a fi înlesnit culegerea de informații de la alte persoane, prin punerea la dispoziția Securității a locuinței sau a altui spațiu pe care îl deținea, este îndeplinită, pârâtul fiind de acord să pună la dispoziția organelor Securității locuința sa pentru efectuarea unei activități specifice.

De asemenea, se arată în considerentele sentinței atacate, și cea de-a doua condiție prevăzută de art.2 lit.b) teza finală din O.U.G. nr.24/2008 este îndeplinită, pârâtul obligându-se să pună spațiul pe care îl folosea la dispoziția organelor Securității în mod voluntar.

Astfel, reține instanța de fond, din angajamentul semnat de către pârât, reiese că în mod benevol pârâtul a consimțit la transformarea spațiului în care își desfășura activitatea sa de administrator în casă de întâlniri a organelor Securității, obligându-se totodată și la păstrarea confidențialității legăturii sale, cu lucrătorii Securității.

Prima instanță a înlăturat argumentele pârâtului referitoare la faptul că nu există nicio dovadă a colaborării sale cu organele de securitate și că a fost supus unui șantaj din partea acestora, în considerarea conținutului angajamentului său din 24.03.1983 și a dispozițiilor art.2 lit.b) teza a IV-a din O.U.G. nr.24/2008, reținând că acestea nu condiționează stabilirea calității de colaborator al Securității de existența unor dovezi referitoare la transmiterea unor informații de natura celor relevate de pârât.

2. Recursul declarat de Șerban Ioan Radu

Împotriva acestei sentințe, considerând-o netemeinică și nelegală a declarat recurs pârâtul Șerban Ioan Radu invocând dispozițiile art. 304 pct.7 și 9, precum și prevederile art. 304¹ Cod procedură civilă.

Recurentul a criticat hotărârea formulată sub următoarele aspecte:

2.1. Considerentele Curții de apel sunt contradictorii întrucât se referă la locuința personală pusă la dispoziția Securității, când, în realitate reclamantul se referise la un alt spațiu pe care îl deținea în calitate de administrator.

2.2. S-au ignorat apărările referitoare la titularul dreptului de a dispune asupra spațiului respectiv, care era Comitetul Asociației de Proprietari, precum și împrejurarea că dreptul de proprietate aparținea statului.

2.3. S-a reținut fără temei că punerea la dispoziție s-a realizat voluntar.

În realitate, afirmă recurentul, chiar din înscrisurile prezentate de Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității rezultă că a fost șantajat de organele de Securitate, care, pretextând că Șerban Ioan Radu este în neregulă nedepunând Cărțile de imobil la Evidența Populației, l-au forțat să-și dea acceptul pentru folosirea spațiului uscătoriei imobilului.

II. Considerentele Înaltei Curți asupra recursului

Examinând sentința atacată prin prisma criticilor formulate de recurent, precum și sub toate aspectele, Înalta Curte constată că recursul este fondat, în limitele și pentru motivele arătate în continuare.

1. Argumente de fapt și de drept relevante

Intimatul-reclamant Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității a investit instanța de contencios administrativ cu o cerere având ca obiect constatarea calității de colaborator al Securității a intimatului-pârât Șerban Ioan Radu, în temeiul art. 2 lit.b) teza a IV-a din O.U.G. nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității.

Intimatul-pârât Șerban Ioan Radu se încadrează în sfera persoanelor supuse verificărilor în legătură cu existența sau inexistența calității de lucrător al Securității sau de colaborator al

acesteia, potrivit art. 33 alin.(1) și art. 3 lit.z) din O.U.G. nr. 24/2008, în privința sa acestea fiind demarate la solicitarea Secretariatului de Stat pentru Problemele Revoluționarilor din Decembrie 1989.

Prima instanță a stabilit în mod corect, pe baza probei cu înscrisuri administrate, respectiv a angajamentului datat 24 martie 1983 (fila 20 dosar fond), că recurentul-pârât a pus la dispoziția organelor de securitate „biroul administrației blocului” unde își desfășura activitatea în calitate de administrator.

Însă, Curtea de apel nu a analizat în considerentele hotărârii examinate apărările pârâtului referitoare la contextul în care a semnat angajamentul respectiv, adică acele împrejurări care rezultă din înscrisurile depuse de Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității și care converg către ideea că nu a existat o punere la dispoziție a spațiului în mod benevol, voluntar.

Potrivit dispozițiilor art. 2 lit.b) teza a IV-a din O.U.G. nr.24/2008:

„Colaborator al Securității este și persoana care a înlesnit culegerea de informații de la alte persoane, prin punerea voluntară la dispoziția Securității a locuinței sau a altui spațiu pe care îl deținea”.

Ca urmare, stabilirea calității de colaborator al Securității este indisolubil legată de caracterul voluntar al punerii la dispoziție a unui spațiu.

Or, Înalta Curte constată că în cauza de față o astfel de dovadă nu s-a făcut.

În concret, din înscrisurile depuse de Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, rezultă următoarea situație de fapt.

La data de 23 martie 1983, în Referatul „cu propunerea de recrutare ca gazdă casă de întâlniri a numitului Șerban Ioan Radu” organele de Securitate expuneau avantajele „utilizării biroului administrației blocului de pe str. Fabricii Bl. Y3”, care se găsea într-o zonă de interes informativ, în care locuiau angajați ai „Aeroportului, Aerobazei Utilitare și Aeroclubului”. În acest înscris este prezentată atât situația spațiului respectiv, la care are acces „administratorul blocului și cel care are cheile ... numitul Șerban Ioan Radu”, dar și modalitatea în care s-a realizat abordarea acestei persoane. În această privință, ofițerul de Securitate a indicat că „pretextând nedepunerea cărților de imobil la Evidența populației l-am cunoscut

personal și i-am cerut să-mi arate biroul administrației și al Comitetului de bloc". S-a stabilit, în acest context că „recrutarea se va efectua joi 24 martie 1983 cu ocazia prezentării sale la organele de miliție cu cărțile de imobil”.

Pe aceeași linie este și nota raport privind cunoașterea personală, datată 22 martie 1983, în care s-a reținut că s-au purtat discuții „pe marginea cărților de imobil pe care trebuie să le prezinte la miliție, pretext pentru discuțiile ulterioare” și că „Joi 24 martie 1983 orele 17.00 se va prezenta la Evidența populației pentru prezentarea cărților de imobil, ocazie cu care vom continua discuțiile cu privire la locatari și spațiile folosite de aceștia”.

Contextul redat anterior, analizat prin prisma realităților epocii respective și a consecințelor ce puteau decurge din derularea unor cercetări în legătură cu mențiunile din Cartea de Imobil, care aveau ca scop supravegherea circulației persoanelor, a convins instanța de recurs că nu a existat din partea recurentului o punere la dispoziție voluntară a încăperii în care funcționa administrația imobilului respectiv.

Ca atare, numai pentru acest motiv, invocat la pct. I.2.3. din decizie se va admite recursul de față.

Celelalte două motive de recurs sunt vădit nefondate.

Astfel, eroarea semnalată în primul motiv de recurs are un caracter vădit material iar nu de judecată. Rezultă cu claritate din ansamblul considerentelor că prima instanță a avut în vedere spațiul administrației blocului iar nu locuința personală a recurentului.

De asemenea, titlul cu care deținea spațiul în discuție nu prezintă relevanță, câtă vreme norma legală nu distinge, fiind suficient, din perspectiva voinței legiuitorului, ca persoana vizată să fi avut acces la spațiu și un oarecare control asupra acestuia. Or, câtă vreme recurentul „are cheile camerei punctate”, această cerință a legii era îndeplinită.

Conchizând, Înalta Curte reține că în cauză există elemente consistente care converg către concluzia că punerea la dispoziție a spațiului nu a fost voluntară și, deci, nu sunt îndeplinite toate condițiile legale pentru constatarea calității de colaborator al Securității în persoana recurentului.

2. Temeiul legal al soluției instanței de recurs

Pentru considerentele expuse la pct.II.1 din decizie, în temeiul art. 20 alin.(3) din Legea nr. 554/2004 și art. 312 alin.(1) -(3) din Codul de procedură civilă, se va admite recursul, modificându-se sentința în sensul respingerii acțiunii formulate de Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, ca nefondate.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Admite recursul declarat de pârâul Șerban Ioan Radu împotriva sentinței nr.2115 din 4 mai 2010 a Curții de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Modifică sentința atacată, în sensul că respinge acțiunea formulată de Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, ca nefondată.

Irevocabilă.

Pronunțată, în ședință publică, astăzi 31 martie 2011.

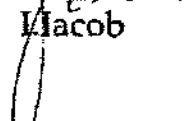
JUDECĂTOR,

S.Marcu

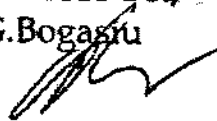
JUDECĂTOR,

I.Iacob

JUDECĂTOR,

G.Bogaru

MAGISTRAT ASISTENT,

A.Segărceanu

Red.

Tehnored.

S.M.

T.M./4 ex.

